

I. A fél az Egyenlő Bánásmód Hatóság diszkriminációt megállapító határozatával valószínűsítheti, hogy a munkaviszony létesítése során hátrány érte azon pályázókkal szemben, akik nem rendelkeznek védett tulajdonsággal.

II. Az egyenlő bánásmód megsértése esetén érvényesülő kimentéses bizonyítás alapján a munkáltatónak kell igazolnia, hogy hiányzik az okozati összefüggés a hátrány és a védett tulajdonság között. Ennek megfelelően, ha bizonyítja, hogy a jogviszony betöltése során a pályázó végzettségét, szakmai alkalmasságát, munkához való hozzáállását értékelte.

[az egyenlő bánásmódról és esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebkty.) 8. §, 19. §, 21. §, 22. §]

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A roma származású felperes a C. Egyetem Közgazdaságtudományi Karán igazgatásszervező szakon 2007. június 28-án tett záróvizsgát, majd az angol nyelvből tett középfokú nyelvvizsgát követően, 2013. november 18-án kapta meg főiskolai oklevelét.
- [2] A felperest az I. r. alperes 2013. december 30-án kelt közfoglalkoztatási szerződéssel 2013. december 30-tól 2014. február 28-ig terjedő határozott időre adminisztratív feladatok ellátására alkalmazta. Ez a jogviszony 2014. április 30-án, a határozott idő lejártával szűnt meg.
- [3] A felperes 2014. augusztus 11-étől a II. r. alperes alkalmazásában állt 2014. október 31-ig tartó, határozott időre létesített közfoglalkoztatási szerződéssel, adminisztratív tevékenységet látott el. 2014. november 4-től 2015. február 28-ig segédmunkás munkakörben foglalkoztatta a II. r. alperes.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

- [4] A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket fejenként 350.000 forint sérelemdíj megfizetésére az egyenlő bánásmód elvének megsértése miatt.
- [5] Igényét az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (továbbiakban: Ebkty.) 5. § d) pontjára, 8. § e) pontjára, 21. § e) és c) pontjára, 22. § a) pontjára, valamint a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 9. §-ára alapította, továbbá hivatkozott az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB határozatára.
- [6] Kereseti kérelmében elsődlegesen az Egyenlő Bánásmód Hatóság 2015. február 3-án kelt határozatára hivatkozott, tényállásként teljes egészében ezen határozatban foglalt megállapításokat ismertetve. Előadta, hogy 2013. december 30. és 2014. április 30. között az I. r. alperesnél

közfoglalkoztatott volt, mely idő alatt roma származására tekintettel háttérbe szorították a szintén közfoglalkoztatott, de nem roma származású G. E.-val szemben. Ezt követően 2014. augusztus 11. és 2015. február 28. között több szerződéssel állt közfoglalkoztatotti jogviszonyban a II. r. alperesnél, ahol a hivatalvezető a nem roma származású jelentkezőket előnyben részesítette, az üres álláshelyeket meg sem hirdette, azokat szóbeli megállapodás alapján töltötték be, amelyre neki esélye sem volt. Több nem roma kormánytisztviselőt is kineveztek az adott időszakban, volt olyan is, aki felsőfokú végzettséggel nem is rendelkezett, tanulmányai folyamatban voltak. Azt sérelmezte, hogy bár volt olyan elérhető szakmai pozíció a hivatalban, aminek megfelelt volna, személye fel sem merült a kiválasztás során. A hivatalvezető a hatóság előtti meghallgatásán azt állította, hogy csak roma referensként alkalmazná, mely arra enged következtetni, hogy roma származása miatt csak ezen a területen lehetett számolni vele. Összehasonlító helyzetben azok a nem roma származású álláskeresőek voltak, akik ugyanolyan munkakörbe jelentkeztek a B.-i Hivatalba, mint ami neki megfelelt volna, tekintetbe véve a végzettséget és szakmai tapasztalatát.

- [7] Előadta, hogy 2014. augusztus és december között összesen 5 új kormánytisztviselőt neveztek ki az alpereseknél. Közülük kizárólag egy kormánytisztviselői pozíció esetében volt a jogi diploma feltétel, amivel a felperes nem rendelkezett, ezért azt az álláshelyet nem tudta betölteni a hallgató.
- [8] Az I. r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A felperesnek több szakaszban, közfoglalkoztatási jogviszonyban való alkalmazása is azt támasztotta alá, hogy őt roma származása miatt nem érte hátrány.
- [9] A felperes által megnevezett 5 fő kormánytisztviselő kinevezését az I. r. alperes nem vitatta, de álláspontja szerint a kinevezéseket tartalmazó okiratok nem azt bizonyítják, hogy a felperest ezen személyekhez képest hátrányosan megkülönböztették.
- [10] A II. r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az első- és másodfokú ítélet

- [11] A közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletével a keresetet elutasította.
- [12] Az elsőfokú bíróság ítéletében utalt a közfoglalkoztatásról és a közfoglalkoztatáshoz kapcsolódó, valamint egyéb törvények módosításáról szóló 2011. évi CVI. törvény 2. § (1) bekezdésére, valamint az Mt. 9. § (1) bekezdésére, a 12. § (1) bekezdésére, az Ebktv. 5. § d) pontjára, 7. § (1) bekezdésére, 8. § e) pontjára, továbbá a 19. § (1) bekezdésére, 21. §-ára, 22. § (1) bekezdés a) pontjára, továbbá a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 2:42 – 54. §-aiban foglaltakra.

- [13] A felperes kereseti kérelmét elsődlegesen az Egyenlő Bánásmód Hatóság 2015. február 3-án kelt elmarasztaló határozatára alapította.
- [14] Jelen pernek azonban nem a hatóság közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálata volt a tárgya, hanem annak eldöntése, hogy az alperesek a felperes foglalkoztatása során megsértették-e az egyenlő bánásmód követelményét. Kiemelendő a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 4. § (1) bekezdése, amely szerint a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése, az abban megállapított tényállás nem köti.
- [15] A bíróság 2013. december 30-tól 2014. április 30-ig terjedő időszakra vonatkozóan kifejtette, hogy az Ebktv. 19. § (2) bekezdés a) pontja alapján az I. r. alperesnek azt kellett bizonyítani, hogy a felperes által valószínűsített körülmények nem álltak fenn.
- [16] A tanúvallomásokat egybevetve a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által valószínűsített körülmény tekintetében nem megalapozott azon érvelése, hogy roma származása miatt hátrány érte G. E.-val szemben, akinek szintén nem a járási hivatal volt az első munkahelye, ő is közel 8-9 hónapos munkatapasztalattal rendelkezett, tehát a felperes nem volt nála tapasztaltabb.
- [17] A felperes elmondásán túl más nem igazolta, hogy dr. K. B. hivatalvezető azt mondta a felperesnek, hogy üresedés lesz a hivatalban, illetve hogy a felperesre korát illetően gúnyos megjegyzést tett volna, és nem bizonyított azon állítás sem, hogy felperest roma származása miatt háttérbe szorította volna.
- [18] A tanúvallomások alapján megállapítható volt, hogy a munkakörülményeket és a munkavégzés feltételeit illetően sem voltak a munkavállalók megkülönböztetve, a felperes és G. E. az irattárba azonos munkavégzési feltételek mellett, azonos körülmények között végezte munkáját, mindketten ugyanazon szobában, ugyanannál az asztalnál dolgoztak.
- [19] Az elsőfokú bíróság ítélete szerint a felperesnek lehetősége lett volna az ügyféltérben többet tartózkodnia, csakúgy mint a tanúként meghallgatott G. E.-nak és N. A.-nak, akik maguk akartak tanulni és segíteni az ügyintézőnek akkor is, ha nem a végzettségüknek megfelelő volt a rájuk bízott munka. A felperes ezzel a lehetőséggel nem kívánt élni, így mellőzésére alaptalanul hivatkozott.
- [20] A II. r. alperes nem vitatta a felperes által megnevezett nem roma származású 5 fő kormánytisztviselő 2014. augusztus 11.- 2015. február 28. között történő kinevezését, ezért elsősorban a kormánytisztviselői jogviszony létesítésére jogosult II. r. alperesnek kellett bizonyítani, hogy teljes mértékben hiányzik az okozati összefüggés a felperes által megjelölt hátrány és a védett tulajdonság között.
- [21] Az Ebktv. 22. § (1) bekezdés a) pontja speciális kimentési okot tartalmaz, amely szerint nem jelenti az egyenlő bánásmód követelményének megsértését a munka jellege, vagy természete alapján

indokolt, az alkalmazásnál számbavehető minden lényeges és jogszerű feltételre alapított arányos megkülönböztetés. Ez utóbbi körülmények bizonyítását szintén az arra hivatkozó foglalkoztatónak kellett eszközölni. A bíróság bizonyítékként értékelte az Egyenlő Bánásmód Hatóság eljárása során a Hivatal által becsatolt kinevezési okiratokat, a kinevezést megelőző kiválasztással kapcsolatos megkereséseket, a Megyei Kormányhivatal Foglalkoztatási Osztályának adatközlését, valamint a tanúk nyilatkozatait.

- [22] A bíróság álláspontja szerint nem lehet megvonni a munkáltató jogát, hogy bármely munkavállaló felvételekor a jelentkezőkből azt válassza ki, aki megítélése szerint képességei és korábbi munkavégzési tapasztalatai, valamint a munkához való hozzáállása és a munkahelyi közösségbe való beilleszkedési készsége folytán a munkakör betöltésére leginkább alkalmas. A hivatalvezető tehát a végzettségen kívül egyéb szempontként mérlegelhette a szakképzettséget, a rátermettséget, a munkához való hozzáállást. A perben nem volt vitatott az a körülmény, hogy végzettsége alapján a felperes is alkalmas lett volna valamennyi kormánytisztviselői álláshely betöltésére. Megállapítható volt, hogy a kiválasztott személyek hosszabb és hasonló foglalkoztatási jogviszonyban eltöltött munkavégzést igazoltak.
- [23] A bíróság a tanúk előadása alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes közfoglalkoztatotti munkavégzésére érkezett panasz, nem minden esetben voltak munkájával megelégedve, így ezen körülmények értékelhetőek voltak a kinevezés során.
- [24] A felperes szerint az egyenlő bánásmód követelményébe ütköző jogsértést önmagában megalapozza az Egyenlő Bánásmód Hatóság határozatának azon indoka, hogy „bár volt elérhető szakmai pozíció a hivatalban, személye fel sem merült a kiválasztás során. Az eljárás alá vont képviselőjének az a nyilatkozata, hogy csak roma referensként alkalmazná a kérelmezőt arra enged következtetni, hogy szerinte roma származása miatt csak ezen a területen lehet igazán kompetens a kérelmező.”
- [25] Az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy dr. K. B. hivatalvezető roma nemzetiségi fórumot működtet, az eredményes együttműködés elismeréseként az oklevélben is részesült, ez azt bizonyítja, hogy a roma származásukat tiszteletben tartva, őket támogatta, szemben a felperes állításával. A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem találta megállapíthatónak alperesek részéről a diszkriminációt, ezért a felperes keresetét elutasította.
- [26] A felperes fellebbezése folytán eljáró törvényszék ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [27] A másodfokú bíróság ítélete szerint az elsőfokú bíróság a jogvita érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően helyesen

állapította meg, amit a másodfokú bíróság ítélezése alapjául elfogadott. Helytálló az elsőfokú bíróság által felhívott jogszabályok köre és abból a levont jogkövetkeztetés is.

- [28] A másodfokú bíróság utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdés alapján tájékoztatta a feleket a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről, valamint a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. Ennek keretében utalt az Ebktv. 8. §-ára és arra, hogy a felperesnek kellett „bizonyítani”, miszerint valamely védett tulajdonsággal rendelkezett, míg az alperesnek azt, hogy a felperes által valószínűsített körülmények nem állnak fenn, az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetőleg nem volt köteles azt megtartani.
- [29] Az Ebktv. 19. §-a szerint a munkáltatót terheli a valószínűsített hátrány és a védett tulajdonság közötti okozati összefüggés hiányának bizonyítása (EBH.2015.M.24.).
- [30] A hivatalvezető a végzettség, tapasztalat, emberi habitus figyelembevételével valamennyi kormánytisztviselővé válni akaró személyt figyelembe véve hozta meg döntését, vizsgálta, hogy az adott állásra mely személy a legalkalmasabb. A hivatalvezető tanúvallomásában részletesen kifejtette, hogy melyik állásnál mit vett figyelembe a jelentkezőknél.
- [31] A felperessel szemben roma származása miatt nem alkalmaztak az alperesek hátrányos megkülönböztetést. A tanúk pusztán azon okból, hogy munkakapcsolatban állnak az alperesekkel, és részletesebb nyilatkozatot tettek a perben mint a hatósági eljárásban, nem tekinthetők elfogultnak.
- [32] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen számot adott a hivatalvezető vallomásáról és arról, hogy miért értékelte az általa a perben elhangzottakat másként, mint ahogy az Egyenlő Bánásmód Hatóság.
- [33] Helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a hatóság határozata nem köti a bíróságot döntése meghozatalakor.
- [34] Az alperes a lefolytatott bizonyítási eljárás során sikerrel bizonyította, hogy az egyenlő bánásmód körében megtartotta az előírásokat, hiányzik az okozati összefüggés a hátrány és a védett tulajdonság között.

A felperes felülvizsgálati kérelme és az alperesek ellenkérelme

- [35] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet jogszabálysértő voltának megállapítását, annak „megváltoztatását” és a kereseti kérelemnek megfelelő határozat meghozatalát, az I. és II. r. alperes 350.000 – 350.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezését kérte.
- [36] A felülvizsgálati érvelés szerint az eljáró bíróságok nem megfelelő jogi következtetést vontak le az Ebktv. 19. § (1) bekezdéséből és a Tanácsadó Testület 384/2008. (III. 28.) TT. számú

állásfoglalásából. Csupán valószínűsítene kellett a felperesnek, hogy hátrány érte, és a jogsértéskor rendelkezett védett tulajdonsággal. Elegendő annak bizonyítása, hogy objektív megítélés szerint a panasz megalapozott. A másodfokú bíróság nem cáfolta azon tényt, miszerint a felperes roma származású.

- [37] Nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény sem, hogy a tanúk többségét a hatóság is meghallgatta, ott pedig nem hoztak fel olyan körülményeket a felperessel szemben, ami jelen eljárásban nem lenne értékelhető. A bírósági szakban olyan részletekre is emlékeztek, amelyekre az Egyenlő Bánásmód Hatóság előtt nem, pedig az volt közelebb időben az eseményekhez. Szinte minden tanú a bírósági szak időpontjáig valamilyen munkakapcsolatban állt az alperesekkel, ezért teljesen elfogulatlannak a vallomástételük során nem tekinthetőek.
- [38] A Pp. 4. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alkalmazása jelen esetben irányadó, azonban nem kellett a felperesnek a ténylegesen súlyosabb terhet jelentő bizonyítási kötelezettségének eleget tenni, elegendő volt a jogszabályi hivatkozás alapján a hátrány valószínűsítése.
- [39] A bíróságok nyomatékosan vették figyelembe a hivatalvezető által tanúként előadottakat. Az ő vallomása egyértelmű volt a hatósági eljárás során, melyet a bíróság teljesen másképpen értelmezett, ezzel pedig a felperes nem ért egyet. Utóbb másképpen magyarázta a tanú a korábbi nyilatkozatát, amely elfogadhatatlan. Nem felel meg a valóságnak az az indokolásbeli tényállás, hogy a roma referens állás előrelépés a közmunkához képest, mivel ez csak egy megbízási szerződésen alapuló jogviszony és nem a felperes által folyamatosan kért kormánytisztviselői jogviszony, bár a fizetés esetleg magasabb. A felperes éppen azt kifogásolta, hogy rá mint roma referensre számított kizárólag dr. K. B., ennek oka pedig a származása volt. A másodfokú bíróság indokolás nélkül elfogadta ezt az elsőfokú bírósági álláspontot.
- [40] A felperes szerint az Ebktv. 21. § a) pontjában írtak megsértése jelentette a joghátrányt, vagyis, hogy a munkához való hozzájutás során roma származása miatt hátrány érte. Felperes ténylegesen kérte a kormánytisztviselői jogviszony létesítésének lehetőségét a hivatalvezetőtől, joghátrány akkor érte, amikor a kiválasztottak körébe sem került be roma származása miatt.
- [41] A bíróságok nem indokolták, hogy miért mellőzték a hatóság határozatát mint a jogsértést megalapozó, valószínűsítésre alkalmas bizonyítékot, így az ítélet nem felel meg a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt követelményeknek.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [42] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

- [43] A Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős ítéletet csak a Pp. 272. § (2) bekezdésének megfelelő felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül.
- [44] A felperes felülvizsgálati kérelmében jogszabálysértésként az Ebktv. 19. §-a és 21. § a) pontja, valamint a Pp. 4. § (1) bekezdésének, 206. §-ának és 221. §-ának megsértését állította. Ezért a Kúriának jelen eljárásban ebben a körben volt módja vizsgálnia.
- [45] Az egyenlő bánásmód követelményével kapcsolatos munkaügyi perek egyes kérdéseiről szóló 4/2017. (XI. 28.) KMK vélemény 1) pontjához tartozó indokolás szerint az egyenlő bánásmóddal kapcsolatos bizonyítási teherről is rendelkező egyes irányelveket (2000/43/EK. irányelv, 2000/78/EK irányelv, 2006/54/EK irányelv) a nemzeti szabályozás átültette. Ennek megfelelően az Ebktv. 19. §-ának (1) bekezdése értelmében az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek kell valószínűsítania, hogy a jogsérelmet szenvedő személyt, vagy csoportot hátrány érte, vagy – közérdekű igény érvényesítése esetén – ennek közvetlen veszélye fenyegette, és a jogsértéskor rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal. Emellett legalább állítania kell, hogy összefüggés van a hivatkozott hátrány és a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonság között. Ugyanezen § (2) bekezdése szerint pedig az (1) bekezdésben foglaltak valószínűsítése esetén a másik felet terheli annak bizonyítása, hogy a jogsérelmet szenvedett fél, vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosult által valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani. A fenti szabályozásból következően a felperesnek csak azt kell valószínűsítania, hogy hátrány érte, és az Ebktv. 8. §-a szerinti valamely védett tulajdonsággal rendelkezik. A törvény nem írja elő az igényérvényesítő (munkavállaló) számára a hátrány és a védett tulajdonság közötti okozati összefüggés bizonyítását, illetve valószínűsítését. Az egyenlő bánásmód megsértése esetén érvényesülő kimentéses bizonyítás alapján a munkáltató kötelezettsége bizonyítani, hogy hiányzik az okozati összefüggés a hátrány és a védett tulajdonság között, azaz megtartotta az Ebktv. és az Mt. vonatkozó előírásait, vagy azt nem volt köteles megtartani.
- [46] Jelen esetben a jogerős ítélet – az elsőfokú bíróság által megállapítottakat elfogadva – arra a következtetésre jutott, hogy a felperes sikerrel valószínűsítette a jogsérelmét. Az egyenlő bánásmód megsértése esetén érvényesülő kimentéses bizonyítás alapján azonban a munkáltató bizonyíthatta, hogy részéről nem valósult meg diszkrimináció, a felperessel szemben roma származása miatt nem alkalmazott hátrányt vagy megkülönböztetést. Ezen bizonyítási kötelezettségüknek az alperesek eleget tettek.

- [47] A Pp. 4. § (1) bekezdésére helyesen hivatkoztak a bíróságok amikor rögzítették, hogy más hatóság döntése a bíróságot nem köti, így indokolták, hogy jelen eljárásban – más szempontok vizsgálata mellett – miért találták mellőzhetőnek az Egyenlő Bánásmód Hatóság döntését.
- [48] Az Ebktv. 21. § a) pontjában írtak megsértését arra tekintettel panaszolta a felperes, hogy állítása szerint a kormánytisztviselői jogviszony létesítésénél a kiválasztottak körébe nem tartozott roma származása miatt. A rendelkezésre álló bizonyítékok, különösen a tanúvallomások alapján azonban igazolást nyert, hogy a hivatalvezető a kiválasztás során a pályázók végzettségét, képzettségét, szakmai rátermettségét, munkához való hozzáállását is értékelte, és ennek megfelelően döntötte el, hogy a kormánytisztviselői jogviszony létesítésére ki a legmegfelelőbb. A meghallgatott roma származású tanúk sem állították, hogy az alpereseknél bármilyen megkülönböztetést tapasztaltak volna roma származásuk miatt. Önmagában pedig a tanúk elfogultsága nem állapítható meg azon az alapon, hogy a munkáltató alkalmazásában állnak, vagy álltak meghallgatásuk időpontjában (BH.1999.260.).
- [49] A Pp. 221. §-ának megsértését is alaptalanul állította a felperes. Az eljáró bíróságok rögzítették a tényállást és az abból figyelembe vett körülményeket, továbbá levont következtetésükről, a bizonyítékok egybevetéséről számot adtak. Kifejtették, hogy az Egyenlő Bánásmód Hatóság határozata miért nem köti őket (Pp. 4. §) és azt is, hogy a tanúk, különösen dr. K. B. vallomását miként értékelték és abból milyen következtetésre jutottak. Önmagában az indokolási kötelezettség megsértése nem állapítható meg amiatt, hogy a levont jogkövetkeztetéssel a fél nem ért egyet. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben már kifejtette, hogy „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. A jogszabályok végső soron és kötelező erővel való értelmezése egyébiránt a bíróságok feladata” [30/2014. (IX. 30.) AB határozat indokolás [89]].
- [50] A bíróságok a bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékok bizonyító erejét a maguk összességében értékelik és a per összes releváns körülményére figyelemmel – meggyőződésük szerint – bírálják el, mérlegelve az egyes bizonyítékok közötti ellentét feloldásának lehetőségét [Pp. 206. § (1) bekezdés; bizonyítékok szabad mérlegelése]. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére, újabb egybevetésére nincs jogi lehetőség. Jelen esetben a bíróságok nem foglaltak el téves álláspontot, a rendelkezésre álló adatokból pedig helyesen vontak le következtetést arra, hogy az alperesek jogszabálysértést nem követtek el, a felperest roma származása miatt hátrány nem érte.

[51] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

(Kúria, Mfv.I.10.498/2018.)